

Arrest

nr. 212 550 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 29 augustus 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 4 juli 2016 België binnen en dient op 18 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 juli 2017 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster was niet

aanwezig op het gehoor en had geen geldige reden ter rechtvaardiging van haar afwezigheid meegedeeld.

Op 9 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 5 juli 2018 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 24 juli 2018 geeft de arts-adviseur een medisch advies.

Op 6 augustus 2018 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, maar ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 210 446 van 21 januari 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 6 augustus 2018 wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

Mevrouw,

(...)/naam: R. (...)

(...)/voornaam : A. Y. D. O. (...)

(...)/geboortedatum : (...).1991

(...)/geboorteplaats : Namibe

(...)/nationaliteit: Angola

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)

binnen 30 dagen na de kennisgeving

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL : Schending van artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 8, artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet van 18.12.1980. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Eerste onderdeel,

De beslissing zegt zich te steunen op artikel 7, eerste lid 1° vreemdelingenwet, de vreemdeling die niet in het bezit is van een geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten legt een termijn op van dertig dagen na kennisgeving.

Er is geen enkele juridische grondslag vermeld om deze termijn te gronden; er is geen enkele verwijzing naar enig artikel van de vreemdelingenwet dat zou kunnen rechtvaardigen dat een termijn van dertig dagen wordt opgelegd.

Tweede onderdeel,

Dat art. 74/13 als volgt luidt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art.1 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen hem moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Welnu verzoekster meent zich in deze situatie te bevinden. Meer bepaald is verzoekster ernstig ziek, verblijft zij bij haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen.

Dat de verwerende partij volgens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met het hoger belang van kinderen, de gezondheidstoestand en het familieleven. Dat deze bepaling refereert naar art. 3 en 8 EVRM.

Het is de logica zelve dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tot de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van een bevel.

De beslissing zelf verwijst nergens naar het familieleven, laat staan dat er op enige wijze mee rekening zou gehouden geweest zijn.

Dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk de gezondheidstoestand en het familieleven en privéleven en met de de facto onmogelijkheid tot terugkeer.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Verwerende partij is weliswaar verplicht een einde te maken aan de illegaliteit van verzoekster maar zij verliest uit het oog dat zij dit kan doen op twee manieren namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de illegale situatie van verzoekster om te zetten in een legaal statuut.

Door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel maakt zij duidelijk de tweede optie niet te hebben onderzocht.

Dat zij daarmee art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Bij samenlezing van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dienen in het bevel minstens gemotiveerd te worden dat en hoe rekening is gehouden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.

Hiervan is geen enkele melding in de bestreden beslissing.

Er werd geen rekening gehouden met het privéleven van verzoekster in België. Zij verblijft hier sedert 2016 en heeft een sociaal leven uitgebouwd. Artikel 8 EVRM is niet beperkt tot het gezinsleven op zich; het betreft ook het ruime privéleven; in casu is dat opgebouwd in een periode van twee jaar verblijf in België.

Ook met de gezondheidstoestand van verzoekster werd geen rekening gehouden bij de aflevering van het bevel. Verzoekster heeft ernstige ziekten: HTV, TBC en CIN1. Zij is voor HIV en CIN1 in behandeling en dat al geruime tijd. Er is niet nagegaan of een bevel, uit te voeren binnen de dertig dagen, in enige overeenstemming is met de behandelingen. Deze kunnen, zonder risico voor het leven van verzoekster, niet van de ene dag op de andere, laat staan binnen de periode van 30 dagen, zomaar stopgezet worden.

Dat zij daarmee ook de hoorplicht heeft genegeerd, immers mocht zij op correcte wijze de hoorplicht hebben uitgevoerd dan had zij geweten dat de behandeling van de ziekten onmogelijk binnen de dertig dagen kon worden stopgezet, zonder ernstige risico's voor het leven van verzoekster, en er bijgevolg een schending van artikel 3 EVRM aanwezig zou zijn.

Als de hoorplicht was uitgeoefend zou verzoekster hebben kunnen wijzen op haar privéleven, dat hoe moeilijk ook gezien haar gezondheidsproblemen, is uitgebouwd, niet in het minst door contacten met de zorgverleners en meer bijzonder de psychologe mevrouw C. C. (...) (zie stuk).

Verzoekster wijst op het feit dat de inmengingen aan artikel 8 E.V.R.M. beperkt zijn en restrictief geïnterpreteerd moeten worden. Dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving.

Dat volgens het EHRM de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd¹.

Verzoekster verwijst bovendien naar de rechtspraak, onder andere naar een arrest van de 7^e Kamer van de Raad van State van 25.09.1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1986-87,2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.).

Hiermee wordt in het bestreden bevel geen rekening gehouden.

Er is terzake geen enkele overweging.

Er is geen vermelding van artikel 74/13 vreemdelingenwet in het bevel.

Het niet vermelden op zich van dit artikel in het bevel is voldoende om te stellen dat er geen rekening mee is gehouden.

Verzoekster verwijst naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot het niet naleven van artikel 8 EVRM, al of niet in samenlezing met artikel 74/13 vreemdelingenwet, en naar het onder de stukken neergelegde recent arrest nr. 208 200 van 24.8.2018, inzake Bardhi Drita t. Belgische Staat."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet;
- art. 8 van de Vreemdelingenwet;
- art. 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- art. 74/14 van de Vreemdelingenwet;
- art. 8 EVRM;
- art. 3 van de Wet van 29.07.1991;
- de materiële motiveringsplicht;
- art. 41 van het Europees Handvest.

Betreffende de vermeende schending van 3 van de Wet van 29.07.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

Verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld waarom hem een termijn van 30 dagen wordt toegekend.

De beschouwingen van verzoekende partij missen juridische grondslag.

Art. 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.”

In casu werd verzoekende partij een termijn van dertig toegekend, conform art. 74/14 van de Vreemdelingenwet. Enkel wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris van deze termijn wenst af te wijken, dient hij dienomtrent te motiveren.

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing art. 74/14 Vreemdelingenwet moeten vermelden.

Het volstaat dat de bestreden beslissing de juridische grondslag vermeldt (art. 7 van de Vreemdelingenwet) op basis waarvan het bevel wordt genomen, en eveneens de termijn voor vrijwillig vertrek wordt vermeld. Dat de grondslag van deze door de Vreemdelingenwet toegekende termijn niet in de bestreden beslissing is opgenomen, kan niet leiden tot de nietigheid van dit bevel.

In een tweede onderdeel haalt verzoekende partij art. 74/13 van de Vreemdelingenwet aan. Zij acht voorts het hoorrecht geschonden.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verzoekende partij verwijst naar haar medische toestand, maar verzoekende partij heeft deze medische toestand reeds ingeroepen tegenover de gemachtigde van de Staatssecretaris, die heeft geoordeeld dat de ziekte van verzoekende partij niet van die aard is dat verzoekende partij tot een verblijf van meer dan drie maanden dient te worden gemachtigd.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Verzoekende partij beweert nog dat er sprake is van een gezins- of familieleven in het land, waarbij zij verwijst naar haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoekende partij een in België verblijvende zoon, schoondochter en vier kleinkinderen zou hebben.

Verweerder verwijst naar het document dd. 12.07.2018 waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met art. 74/13, doch dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij in België een gezins- of familieleven zou onderhouden:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1. *Gezins- en familielevens: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.*
2. *Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat zij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”*

Het louter feit dat verzoekende partij in haar verzoekschrift ongestaafd aanvoert dat haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen in België zouden verblijven, vormt nog niet automatisch het bewijs van het bestaan van een gezins- of familielevens.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cc.ee.be).

Verzoekende partij blijft echter in gebreke dat zij een band van afhankelijkheid heeft met de door haar vermelde, meerderjarige familieleden.

In de mate dat verzoekende partij (ongestaafd) verwijst naar zijn ‘inbedding’ in de Belgische samenleving, merkt verweerder op dat art. 74/13 Vreemdelingenwet niet verwijst naar het privéleven van de vreemdeling. De kritiek van verzoekende partij mist op dit punt dan ook juridische grondslag.

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen. Verweerder laat gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat de werknota dd. 12.07.2018 uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zie in die zin:

“Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

“Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

“Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesenota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]” (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

De aangevoerde schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij verwijst nog naar art. 3 EVRM, onder verwijzing naar zijn medische toestand.

Verweerder laat gelden dat het EHRM oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de uiteenzetting van verzoekende partij kan evenwel geenszins worden afgeleid dat de gezondheidstand van verzoekende partij dermate ernstig is dat zij niet kan worden verwijderd.

Integendeel, door de arts-adviseur werd, in een advies dd. 24.07.2018, vastgesteld dat de nodige zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

De aangevoerde schending van art. 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Terwijl verzoekende partij zich evenmin kan beroepen op art. 8 EVRM, nu het bestaan van een beschermenswaardige relatie niet is aangetoond (cf. supra).

Verzoekende partij stelt nog dat zij diende te worden gehoord, onder verwijzing naar art. 41 van het Europees Handvest.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67).

Verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

In de mate dat verzoekende partij zich beroept op het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, laat verweerder gelden dat dit beginsel niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

In casu blijkt dat verzoekende partij wel degelijk in de gelegenheid is geweest om zijn standpunt kenbaar te maken, nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend, en als dusdanig heeft te kennen gegeven zelf van oordeel te zijn dat zijn medische toestand een verwijdering verhindert.

Deze aanvraag werd geweigerd, waarna de in casu bestreden beslissing werd genomen.

In dergelijke omstandigheden dient verzoekende partij niet te worden uitgenodigd om (andermaal) zijn standpunt kenbaar te maken, vooraleer een verwijderingsbeslissing wordt genomen.

Zie in die zin:

“Een vreemdeling moet niet noodzakelijkerwijze worden gehoord alvorens een verwijderingsbeslissing wordt genomen indien deze verwijderingsbeslissing nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag, waarbij hij alle elementen heeft kunnen aandragen die volgens hem een verblijf in het Rijk wettigen, waaronder in casu zijn familiale toestand (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60).” (R.v.V. nr. 160 868 van 27 januari 2016)

Uit het bovenstaande blijkt bovendien dat verzoekende partij geen (nieuwe) elementen had kunnen aanhalen in het kader van een eventueel verhoor.

Verzoekende partij verwijst immers (summier) naar ‘haar privéleven en gezinsleven’, maar toont niet aan dat hij met hen een gezinsleven onderhoudt.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke

onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Gelet op hetgeen supra reeds werd gesteld, toont verzoekende partij dit niet aan.

De aangevoerde schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster “*niet in het bezit (is) van een geldig visum*”.

In een eerste onderdeel werpt verzoekster op dat haar een termijn van dertig dagen na de kennisgeving wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werpt op dat er geen enkele juridische grondslag wordt vermeld om deze termijn te gronden. Verzoekster voert aan dat er geen enkele verwijzing is naar enig artikel van de vreemdelingenwet dat zou kunnen rechtvaardigen dat een termijn van dertig dagen wordt opgelegd.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Uit de formele motiveringswet van 29 juli 1991 kan echter niet worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoeker na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoeker zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE).

In dit verband wordt gewezen op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, waarnaar verzoekster bij de opsomming van de door haar geschonden geachte wetsbepalingen overigens ook verwijst, wat erop wijst dat deze bepaling haar bekend is.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet volgt dat vreemdelingen aan wie bevolen wordt om het grondgebied te verlaten daartoe in de regel een termijn van 30 dagen wordt toegekend. Op verzoek kan deze termijn worden verlengd en op grond van de in artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen kan deze termijn ook worden verminderd.

Nu uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet volgt dat vreemdelingen aan wie bevolen wordt om het grondgebied te verlaten daartoe in de regel een termijn van 30 dagen wordt toegekend, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij wordt geschaad door het ontbreken in de bestreden beslissing van de precieze juridische grondslag voor de toekenning van een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt tevens opgemerkt dat verzoekster bij de opsomming van de door haar geschonden geachte wetsbepalingen overigens zelf naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet verwijst, wat erop wijst dat deze bepaling haar bekend is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoekster werpt op dat zij ernstig ziek is en zij bij haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen verblijft. Verzoekster werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt verwezen naar haar familieleven en er geen rekening mee werd gehouden. Verzoekster laat gelden dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan worden afgeleid dat er effectief rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand, haar familie- en privéleven en met de onmogelijkheid tot terugkeer. Verzoekster voert aan dat uit een samenlezing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de vreemdelingenwet volgt dat in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden gemotiveerd dat en hoe er rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.

In de bestreden beslissing kunnen geen motieven over het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster teruggevonden worden. Verzoekster hekelt het gebrek aan motivering aangaande de elementen opgenomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, maar de Raad merkt op dat in laatstgenoemde wetsbepaling niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). De Raad kan niet besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gezien artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt.

In de stukken van het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 6 augustus 2018, waarin het volgende wordt uiteengezet:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1. Gezins- en familieleven: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.*
- 2. Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat zij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- 3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong.”*

Verzoekster laat gelden dat zij bij haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen verblijft. Verzoekster verstrekt hierover geen verdere toelichtingen, zij geeft bijvoorbeeld geen namen van haar familieleden. De vaststelling van de gemachtigde dat “(b)etrokkene (...) niet aan(toont) dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven”, vindt steun in het administratief dossier. Door thans te poneren zonder meer dat zij bij haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen verblijft, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens geen gezinsleven in rekening heeft gebracht.

Verzoekster werpt op dat er geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand. Uit de synthesesnota van 6 augustus 2018 blijkt dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat “(u)it de voorgelegde medische attesten (...) geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (blijkt).” Tevens werd de thans bestreden beslissing genomen op dezelfde dag en door dezelfde attaché die de beslissing nam waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 juli 2018 ontvankelijk, maar ongegrond werd bevonden.

Verzoekster verwijst naar haar ziektes en stipt aan dat de behandeling van de ziektes onmogelijk binnen dertig dagen kan worden stopgezet zonder ernstige risico's voor haar leven. De thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde attaché als deze die de beslissing nam waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 juli 2018 ontvankelijk, maar ongegrond werd bevonden. In haar machtigingsaanvraag had verzoekster erop gewezen dat zij een besmetting met het hiv-virus heeft, dat zij latente tuberculose heeft en CIN1. In de beslissing van 6 augustus 2018 waarbij de machtigingsaanvraag van 5 juli 2018 ontvankelijk, maar ongegrond werd bevonden, wordt uiteengezet dat de arts-adviseur de voorgelegde gegevens evalueerde op 24 juli 2018 en concludeerde dat deze aangehaalde medische elementen niet aanvaard konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. De verwerende partij onderzocht dus voorafgaand aan het nemen van de

thans bestreden beslissing of verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen niet het geval bleek en of zij lijdt een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, hetgeen evenmin het geval bleek, omdat de behandeling toegankelijk en beschikbaar is in Angola. Nu de behandeling voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in Angola, is het allerminst de bedoeling zoals verzoekster thans lijkt te veronderstellen, dat zij haar behandeling zou stopzetten. Louter ten overvloede, wordt er nog op gewezen dat de Raad bij arrest nr. 210 446 van 21 januari 2019 het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 6 augustus 2018 waarbij de machtigingsaanvraag ontvankelijk, maar ongegrond werd bevonden, heeft verworpen.

Uit het voorgaande volgt dat de gezondheidstoestand van verzoekster wel degelijk in rekening werd gebracht door de gemachtigde vooraleer de thans bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekster brengt over een gezins- en familieleven, haar gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind geen gegevens bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven en privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekster laat gelden dat zij bij haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen verblijft. Verzoekster verstrekt hierover geen verdere toelichtingen, zij geeft bijvoorbeeld geen namen van haar familieleden. Mogelijk betreft dit een materiële vergissing in het verzoekschrift (verzoekster is 27 jaar oud). De vaststelling van de verwerende partij dat "*(b)etrokkene (...) niet aan(toont) dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven*", vindt steun in het administratief dossier. Door thans zonder meer te poneren dat zij bij haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen verblijft, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens geen gezins- en familieleden in rekening heeft gebracht.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin volgens haar het principe wordt gesteld dat op straffe van nietigheid vanwege een schending van artikel 8 van het EVRM een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Tevens wordt erop gewezen dat pas kan worden overgegaan tot het maken van een belangenafweging, wanneer wordt aangetoond dat er effectief een gezins- en familieleden is.

Waar verzoekster nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 208 200 van 24 augustus 2018, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, dit geldt des te meer nu in de zaak waarnaar verzoekster verwijst het bestaan van een zoon, schoondochter en vier kleinkinderen wel degelijk aannemelijk was gemaakt, in tegenstelling tot hetgeen in deze zaak het geval is. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Nu verzoekster geen gezins- en of familieleden aantoont, toont zij evenmin op dit punt een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Verzoekster wordt evenwel bijgetreden waar zij aanstipt dat artikel 8 van het EVRM ook betrekking heeft op het privéleven en niet beperkt is tot het gezinsleven. In dit verband wijst verzoekster erop dat zij sinds 2016 in België verblijft en zij hier een sociaal leven heeft opgebouwd.

Gelet op de summiere uiteenzetting van verzoekster maakt zij geen beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.5. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Uit wat voorafgaat, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voorts betwist verzoekster de vaststelling in het bestreden bevel dat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”* niet.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekster werpt op dat indien zij gehoord was geweest, zij erop had kunnen wijzen dat zij ernstig ziek is en dat zij bij haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen verblijft. Verzoekster wijst in dit verband op de verplichting die ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op de verwerende partij rust. Verzoekster geeft mee dat zij ernstige ziektes heeft, met name hiv, tbc en CIN1 en dat de behandeling van de ziekten onmogelijk binnen de dertig dagen kan worden stopgezet, zonder ernstige risico's voor haar leven. Tevens laat verzoekster gelden dat zij had kunnen wijzen op haar privéleven dat zij hier heeft uitgebouwd, hoe moeilijk dit ook is gelet op haar gezondheidsproblemen en ze verwijst naar de contacten met de zorgverleners en meer in het bijzonder met haar psychologe C.C.

Verzoekster laat gelden dat zij bij haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen verblijft. Verzoekster verstrekt hierover geen verdere toelichtingen, zij geeft bijvoorbeeld geen namen van haar familieleden. Zoals reeds gesteld, betreft dit mogelijk een materiële vergissing in het verzoekschrift (verzoekster is 27 jaar oud). De vaststelling van de verwerende partij dat "*(b)etrokkene (...) niet aan(toont) dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven*", vindt steun in het administratief dossier. Door thans te poneren zonder meer dat zij bij haar zoon, schoondochter en vier kleinkinderen verblijft, toont verzoekster niet aan dat zij gegevens had kunnen aanreiken waarvan de verwerende partij nog niet op de hoogte was.

Verzoekster verwijst naar haar ziektes en stipt aan dat de behandeling van de ziekten onmogelijk binnen dertig dagen kan worden stopgezet zonder ernstige risico's voor haar leven. De thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde attaché als deze die de beslissing nam waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 juli 2018 ontvankelijk, maar ongegrond werd bevonden. In haar machtigingsaanvraag had verzoekster erop gewezen dat zij een besmetting met het hiv-virus heeft, dat zij latente tuberculose heeft en CIN1. In de beslissing van 6 augustus 2018 waarbij de machtigingsaanvraag van 5 juli 2018 ontvankelijk, maar ongegrond werd bevonden, wordt uiteengezet dat de arts-adviseur de voorgelegde gegevens evalueerde op 24 juli 2018 en concludeerde dat deze aangehaalde medische elementen niet aanvaard konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. De verwerende partij onderzocht voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing of verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen niet het geval bleek en of zij lijdt een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, hetgeen evenmin het geval bleek, daar de behandeling toegankelijk en beschikbaar is in Angola. Nu de behandeling van verzoekster beschikbaar en toegankelijk is in Angola, is het allerminst de bedoeling zoals verzoekster thans lijkt te veronderstellen, dat zij haar behandeling zou stopzetten. Bovendien heeft de Raad bij arrest nr. 210 446 van 21 januari 2019 het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 6 augustus 2018 waarbij de machtigingsaanvraag ontvankelijk, maar ongegrond wordt bevonden verworpen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen bijbrengen met betrekking tot haar medische situatie die de verwerende partij nog niet gekend waren. De aandoeningen van verzoekster zijn de verwerende partij reeds gekend.

Ten slotte laat verzoekster gelden dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, op haar privéleven had kunnen wijzen dat zij hier heeft uitgebouwd, hoe moeilijk dit ook is gelet op haar gezondheidsproblemen en ze verwijst naar de contacten met de zorgverleners en meer in het bijzonder naar haar psychologe C.C. Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekster in het kader van haar machtigingsaanvraag van 5 juli 2018 er geen gewag van had gemaakt dat zij een psycholoog consulteert. In de synthesenota van 6 augustus 2018, die zich in het administratief dossier bevindt motiveert de gemachtigde als volgt: "*(g)ewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM*". Door louter te verwijzen naar haar hulpverleners en dan in het bijzonder naar haar psychologe maakt verzoekster nog geen beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Verzoekster brengt bijgevolg geen elementen aan die aantonen dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben en het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden

Een schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond.

3.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET